

**PROGRAM
REGIONALNY**
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

WOJEWÓDZTWO
ŚWIĘTOKRZYSKIE

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI FUNDUSZ
ROZWOJU REGIONALNEGO

ZARZĄD WOJEWÓDZTWA
ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

IR-XIV.432.0022.1.7.2019

DECYZJA

Nr RPSW.IZ.UMWSW.01.01.00-26-157/11-2019/05.
Uchwała Zarządu Województwa Świętokrzyskiego Nr 568/19

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego jako Instytucja Zarządzająca Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2007-2013 :

w składzie:

- Andrzej Bętkowski – Marszałek Województwa Świętokrzyskiego
- Renata Janik - Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego
- Marek Bogusławski – Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego
- Mariusz Gosek - Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego
- Marek Jońca - Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego

Na podstawie art. 156 § 1 pkt.2, 157 §1 i 2, art. 104 i art. 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.), w związku z art. 67 ust.1, art. 207 ust. 1 pkt. 2, art. 207 ust. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2077 z późn. zm.), art. 26 ust.1 pkt 15 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2018, poz. 1307, z późn. zm.), art. 41 ust. 2 pkt 4 oraz art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 512).

w sprawie wszczętej na wniosek pana dotyczącej:

stwierdzenia nieważności decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr RPSW.IZ.UMWSW.01.01.00-26-..... z dnia 17.06.2015 r. dotyczącej zwrotu całości dofinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i budżetu państwa wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, udzielonego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2007-2013 na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPSW.01.01.00-26-.....

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 15 maja 2019 r.

orzeka:

tel.: 413421765;
fax: 413446046;
kancelaria.zarządu@sejmik.kielce.p
al. IX Wieków Kielc 3; 25-516 Kielce

**PROGRAM
REGIONALNY**
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

WOJEWÓDZTWO
ŚWIĘTOKRZYSKIE

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI FUNDUSZ
ROZWOJU REGIONALNEGO

odmówić, stwierdzenia nieważności decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr RPSW.IZ.UMWSW.01.01.00-26-..... z dnia 17.06.2015 r. dotyczącej zwrotu całości dofinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i budżetu państwa wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, udzielonego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2007-2013 na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPSW.01.01.00-26-.....

UZASADNIENIE

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego - jako Instytucja Zarządzająca Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2007–2013 w dniu 17.06.2015 r. wydał decyzję nr RPSW.IZ.UMWSW.01.01.00-26-....., w której zobowiązał pana zam. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą do zwrotu całości dofinansowania w kwocie 1 046 736,48 zł, w tym :

- z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (dalej: „EFRR”) w wysokości 889 726,01 zł,

- z budżetu państwa (dalej: „BP”) w wysokości 157 010,47 zł, wypłaconego na podstawie umowy nr UDA-RPSW.01.01.00-26-..... z dnia 27 sierpnia 2012 r. o dofinansowanie Projektu nr WND-RPSW.01.01.00-26-..... pn.: „Dynamiczny rozwój i wzrost konkurencyjności przedsiębiorstwa, poprzez zakup specjalistycznego wyposażenia zakładu oraz dywersyfikację usług.” (zwana dalej: „umową o dofinansowanie”).

Decyzja, którą w dalszej części uzasadnienia nazywa się „decyzją zwrotową” stała się ostateczna z dniem, w którym upłynął termin do złożenia przez pana wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, tj. w dniu 20.07.2015 r.

Pismem z dnia 28.01.2019 r. znak: SKO.IN-90/4126/153/2018 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach w trybie art. 65 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm. - zwanej dalej K.p.a.) przekazało Zarządowi Województwa Świętokrzyskiego wniosek pana z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie stwierdzenia nieważności ww. decyzji na podstawie art. 156 §1 pkt.2 w zw. art. 157 K.p.a. - celem rozpatrzenia zgodnie z właściwością.

Na podstawie art. 157 § 1 K.p.a. właściwym do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 K.p.a. jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja wydana została przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze - ten organ. Zgodnie z art. 17 pkt.1 K.p.a. w stosunku do organów jednostek samorządu terytorialnego organem wyższego stopnia jest samorządowe kolegium odwoławcze chyba, że ustawy szczególne stanowią inaczej. Zarząd Województwa Świętokrzyskiego wydając decyzję zwrotową działał na podstawie art. 207 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2017 poz. 2077 - zwana dalej u.f.p.) jako Instytucja Zarządzająca Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2007 - 2013. W świetle regulacji prawa europejskiego i krajowego w stosunku do Instytucji Zarządzającej nie istnieją organy wyższego stopnia. Wyłącza to stosowanie art. 17 pkt.1 K.p.a. Ustalenie organu właściwego

tel.: 413421765;
fax: 413446046;
kancelaria.zarządu@sejmik.kielce.p
al. IX Wieków Kielc 3; 25-516 Kielce

do rozpatrzenia wniosku pana w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wydanej przez Zarząd Województwa Świętokrzyskiego jako Instytucji Zarządzającej wymaga zatem odniesienia do przepisów regulujących działanie tej instytucji. Zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt. 15 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz.U. z 2018, poz. 1307) do zadań Instytucji Zarządzającej należy odzyskiwanie kwot podlegających zwrotowi w tym, wydawanie decyzji o zwrocie środków przekazanych na realizację programów, projektów lub zadań, o której mowa w przepisach o finansach publicznych. Sposób realizacji tej kompetencji zawierają przepisy art. 207 ust. 9 i 12 u.f.p. na mocy których, Zarząd Województwa Świętokrzyskiego działając jako Instytucja Zarządzająca wydaje decyzje w sprawie zwrotu dofinansowania w pierwszej instancji oraz jest organem rozpatrującym wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy. Kompetencje Instytucji Zarządzającej odpowiadają zatem kompetencjom samorządowego kolegium odwoławczego i ministra, o których mowa w art 127 §3 K.p.a. w zakresie wydawanych przez te organy decyzji. Z tej przyczyny przez analogię do kompetencji samorządowego kolegium odwoławczego i ministra zastrzeżonej w art. 157 §1 K.p.a. należy przyjąć iż, organem wyższego stopnia w rozumieniu art. 157 §1 K.p.a. w odniesieniu do decyzji zwrotowych wydanych w pierwszej instancji przez Instytucję Zarządzającą jest ta Instytucja Zarządzająca.

W świetle powyższego rozpatrzenie wniosku pana z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji zwrotowej należy do właściwości Zarządu Województwa Świętokrzyskiego działającego jako Instytucja Zarządzająca.

Zgodnie z art. 157 § 2 K.p.a. postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności może być wszczęte na wniosek Strony. W uzasadnieniu wniosku pan podniósł, iż decyzję o zwrocie dofinansowania wydano z rażącym naruszeniem art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 584) o swobodzie działalności gospodarczej (dalej: u.s.d.g.), art. 29 ust. 1 i 2 oraz art. 91 ust.2 pkt 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 1579) Prawo zamówień publicznych (dalej: Pzp) w zw. z § 10 ust. 1 i 2 umowy o dofinansowanie nr UDA- RPSW.01.01.00-26-..... z dn. 27.08.2012 r., art. 6,7,8 oraz 77 § 1, 80 k.p.a., co uzasadnia stwierdzenie jej nieważności na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art.157 k.p.a.

W wyniku badania wstępnego wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji zwrotowej Organ stwierdził, iż wniosek spełnia wymogi formalne oraz brak innych przeszkód do wszczęcia na wniosek Strony postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności tej decyzji. Zgodnie bowiem z art. 67 u.f.p. do spraw dotyczących należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich, nieuregulowanych ustawą o finansach publicznych stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego i odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. Brak przepisów szczególnych wyłączających stosowanie nadzwyczajnych trybów wzruszania ostatecznych decyzji administracyjnych w odniesieniu do decyzji zwrotowych wydawanych na podstawie art. 207 ust. 9 ustawy o finansach publicznych. W tym stanie rzeczy Zarząd Województwa Świętokrzyskiego działając jako Instytucja Zarządzająca na podstawie art. 104 i 107 K.p.a. był zobowiązany załatwić sprawę przez wydanie decyzji, rozstrzygającej sprawę co do jej istoty albo w inny sposób zakończyć sprawę.

Organ wystosował w oparciu o art. 61 § 4 K.p.a. zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie stwierdzenia nieważności ww. decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego (pismo znak: EFRR.VI-433-RPO-1.1-18-2019 z dnia 20.02.2019 r.) oraz o zgromadzonym materiale dowodowym w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie, wyznaczając 7 – dniowy termin od dnia doręczenia pisma na zapoznanie się przez Stronę z materiałami dotyczącymi sprawy oraz na zgłoszenie ewentualnych żądań. Dokumentacja została udostępniona do wglądu w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Świętokrzyskiego w Kielcach, Departament Inwestycji i Rozwoju, ul. Sienkiewicza 63, 25-002 Kielce.

Stosownie do art. 79 a K.p.a. Organ pouczył stronę także o konieczności zależnych od strony przesłanek pozytywnego rozpatrzenia wniosku. Zgłaszając bowiem żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Strona jest zobowiązana do podania, na podstawie której z przesłanek z wymienionych w art. 156 §1 Kp.a. opiera swoje żądanie oraz do wykazania okoliczności przemawiających za wystąpieniem tej przesłanki .

Na podstawie art. 36 § 1 K.p.a. Organ zawiadomił Stronę, że sprawa nie może być załatwiona w terminie określonym w art. 35 § 3 k.p.a. W związku z tym, iż przedmiotowy wniosek Strona doręczyła do SKO w Kielcach, tj. do organu niewłaściwego, na podstawie art. 65 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego został on przekazany instytucji Zarządzającej dopiero w dniu 12.02.2019 r. w celu umożliwienia wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań wyznaczono nowy terminu załatwienia sprawy do dnia 31.05.2019 r.

Pełnomocnik Strony potwierdził odbiór pisma w dniu: 05.03.2019 r.

Strona nie skorzystała z możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym, ani też nie złożyła dodatkowych wyjaśnień ani wniosków.

Należy podkreślić, iż postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest postępowaniem samodzielnym, odrębnym od postępowania, w którym wydano weryfikowaną decyzję (tak w: wyroku NSA z 29.07.1999 r., IV SA 1381/97, wyroku NSA z 08.07.1999 r., IV SA 970/97). Celem postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest ustalenie, czy decyzja jest obarczona jedną z wad wskazanych w art. 156 § 1 K.p.a. (wyrok NSA z dnia 10.06.1998r. I SA 1527/98). Organ orzekający o nieważności nie rozpatruje sprawy stanowiącej przedmiot weryfikowanej decyzji co do jej istoty (wyrok NSA z 28.12.2000 r., II SA/Gd 542/99).

We wniosku pan wskazał jako podstawę stwierdzenia nieważności decyzji zwrotowej art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. Strona zarzuciła, iż Instytucja Zarządzająca wydając decyzję zwrotową naruszyła:

- 1/ art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. (Dz.U. z 2015, poz.584) o swobodzie działalności gospodarczej,
- 2/ art. 29 ust. 1 i 2 oraz art. 91 ust.2 pkt 1 Pzp w zw. z § 10 ust. 1 i 2 umowy nr UDA-RPSW.01.01.00-26-..... z dn. 27.08.2012 r.,
- 3/ art. 6,7,8, 77§ 1, 80 K.p.a.

W postępowaniu administracyjnym wszczętym na wniosek Organ jest związany żądaniem zawartym we wniosku Strony. W związku z tym, Organ prowadząc niniejsze postępowanie był związany podstawą i zakresem zarzutów wynikających z wniosku Strony. Organ badał zatem czy, w sprawie doszło do wskazanych przez Stronę naruszeń prawa i czy

**PROGRAM
REGIONALNY**
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

WOJEWÓDZTWO
ŚWIĘTOKRZYSKIE

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI FUNDUSZ
ROZWOJU REGIONALNEGO

ewentualnie mogą być one traktowane jako rażące naruszenia prawa skutkujące obowiązkiem stwierdzenia nieważności decyzji.

Po analizie wniosku Strony oraz materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Organ uznał, iż nie zachodzą przesłanki do stwierdzenia, iż decyzja zwrotowa została wydana z rażącym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 156 §1 pkt.2 K.p.a. Treść decyzji zwrotowej nie pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z przepisami prawa, które wskazuje Strona we wniosku o stwierdzenie nieważności, a tylko taka sprzeczność mogła być podstawą stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji administracyjnej.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów zawartych we wniosku Strony należało stwierdzić, że:

1/ Instytucja Zarządzająca - wbrew zarzutom zawartym we wniosku Strony - nie naruszyła art. 22 ust. 1 u.s.d.g. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przesłanki wynikające z dyspozycji wskazanego przepisu mają charakter alternatywny, podczas gdy przesłanki te mają charakter kumulatywny, co oznacza, iż aby przepis ten znalazł zastosowanie muszą być spełnione łącznie. Bezzasadność zarzutu wynika przede wszystkim z tego, iż Instytucja Zarządzająca w decyzji zwrotowej nie dokonywała jakiegokolwiek wykładni art. 22 ust.1 u.s.d.g. Brak w treści decyzji jakichkolwiek rozważań o alternatywnym lub kumulatywnym charakterze przesłanek zawartych w art 22 ust.1 u.s.d.g. W decyzji zwrotowej Instytucja Zarządzająca jedynie stwierdziła, że pan jako beneficjent dokonał jednej transakcji zakupu urządzeń sprzętu fitness z nieuzasadnionym podziałem płatności za tę transakcję, a celem tego działania było obejście art. 22 ust. 1 u.s.d.g. Stanowisko Instytucji Zarządzającej było uzasadnione stanem faktycznym, którego Beneficjent nie kwestionował. Zakup urządzeń był realizowany na podstawie jednej oferty złożonej przez jedną firmę BIALEX INWEST Sp. z o.o. w dniu 2 maja 2014r., w odpowiedzi na jedno ogłoszenie Beneficjenta o zamówieniu z dnia 29 kwietnia 2014 r. zawarto 13 umów na zakup sprzętu fitness na podstawie tej oferty a stronami umów są ci sami przedsiębiorcy. Fakt, iż płatność była dokonywana na podstawie kilku faktur ma znaczenie drugorzędne skoro Beneficjent zapłacił gotówką za ten sprzęt w jednym dniu. Ponadto, do każdej faktury wystawiono dowody wpłaty KP o tym samym numerze , tj.: Kp nr 5/2014, które dopiero po kontroli Instytucji Zarządzającej zostały na wniosek Beneficjenta skorygowane.

Strona pomija, iż jako beneficjent realizując projekt był zobowiązany do przestrzegania zapisów ujętych w dokumentach programowych w tym, w „Podręczniku kwalifikowalności wydatków objętych dofinansowaniem w ramach RPOWŚ na lata 2007-2013”, w którym w Części I pkt Zasady kwalifikowalności projektu, w którym wskazano, że za wydatki kwalifikowalne uznaje się takie które *„zostaną poniesione zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa wspólnotowego oraz prawa krajowego np.:(...) - wydatek poniesiony przez przedsiębiorcę powinien być dokonany zgodnie z art. 22 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej - Obowiązek rozliczeń za pośrednictwem rachunku bankowego przedsiębiorcy dotyczy przypadków, gdy jednorazowa wartość transakcji bez względu na liczbę wynikających z niej płatności przekracza równowartość 15 000 (...) euro, tak więc podział transakcji na raty nie daje podstaw do zapłaty gotówką, a raty takiej*

tel.: 413421765;
fax: 413446046;
kancelaria.zarządu@sejmik.kielce.p
al. IX Wieków Kielc 3; 25-516 Kielce

transakcji płacone gotówką będą uznawane za niekwalifikowane. Pod pojęciem jednorazowa wartość transakcji należy rozumieć ogólną wartość należności lub zobowiązań określoną w umowie zawartej między przedsiębiorcami.”

W decyzji zwrotowej Instytucja Zarządzająca uznała, iż przy zakupie sprzętu fitness doszło do jednorazowej transakcji w rozumieniu ww. dokumentu programowego a ogólna wartość tej transakcji przekroczyła 15 000 euro w związku z tym płatność winna nastąpić za pośrednictwem rachunku bankowego przedsiębiorcy na podstawie art. 22 ust.1 u.s.d.g.

Strona niezasadnie marginalizuje znaczenie „Podręcznika kwalifikowalności wydatków objętych dofinansowaniem w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2007-2013” twierdząc we wniosku, iż nie jest on elementem umowy o dofinansowanie i ma jedynie charakter „omówienia (wskazówek)”. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dokument ten wraz z innymi dokumentami programowymi oraz umowa o dofinansowanie projektu stanowią elementy procedur w rozumieniu art. 184 u.f.p. a naruszenie tych procedur stanowi podstawę do wydawania decyzji zwrotowych na podstawie art 207 ust.1 pkt.2 u.f.p. Pan przystępując do ogłoszonego w dniu 19.09.2011 r. przez Instytucję Zarządzającą Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2007-2013, konkursu zamkniętego nr 1.1.5 o dofinansowanie projektów w ramach Działania 1.1 pn. „Bezpośrednie wsparcie sektora mikro, małych i średnich przedsiębiorstw” Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2007-2013, zobowiązany był do zapoznania się z zamieszczonymi informacjami w Regulaminie konkursu zamkniętego nr 1.1.5, dostępnym na stronie internetowej Instytucji Zarządzającej tj. www.rpo-swietokrzyskie.pl. Przedmiotowy Regulamin, będący załącznikiem do Uchwały Nr 548/11 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 14.09.2011 r., stanowił uszczegółowienie informacji zawartych w ww. ogłoszeniu konkursowym. Przed sporządzeniem wniosku o dofinansowanie, zawarciem umowy o dofinansowanie pan, miał możliwość zapoznania się z wymogami Instytucji Zarządzającej w zakresie realizacji projektu.

Podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji zwrotowej nie może zatem stanowić zarzut Strony dotyczący błędnej wykładni art. 22 ust.1 u.s.d.g. W przypadku stwierdzenia nieważności nie chodzi o błędy w wykładni prawa, lecz o przekroczenie prawa w sposób jasny i niedwuznaczny (Wyrok WSA w Warszawie z dnia 11.01.2017 r. IV SA/Wa 2123/16). Wykładnia art. 22 ust.1 u.s.d.g. nie stanowiła podstawy do wydania decyzji nakazującej zwrot dofinansowania. Natomiast, ustalenia faktyczne dawały podstawę do stwierdzenia przez Instytucję Zarządzającą, iż pan jako beneficjent dopuścił się obejścia obowiązku dokonania płatności przelewem na rzecz kontrahenta a to spowodowało naruszenie warunków zawartych w umowie o dofinansowanie i w innych dokumentach programowych. Umowa o dofinansowanie i inne dokumenty programowe, jako wyznaczające procedury w rozumieniu art 184 u.f.p. wyznaczają podstawę prawną do orzekania o zwrocie środków na podstawie art. 207 ust.1 pkt.2 u.f.p.

2/ Instytucja Zarządzająca - wbrew zarzutom zawartym we wniosku Strony - nie naruszyła art. 29 ust.1 i 2 i art. 91 ust.2 pkt.1 ustawy Prawo zamówień publicznych.

Jak wynika z uzasadnienia decyzji zwrotowej Instytucja Zarządzająca tych przepisów w ogóle nie stosowała. Nie stanowiły one podstawy rozstrzygnięcia. Z uzasadnienia decyzji zwrotowej

wynika, iż Strona nie była zobowiązana do stosowania ustawy Prawo zamówień publicznych wprost. Instytucja Zarządzająca w uzasadnieniu decyzji zwrotowej stwierdziła jedynie, iż pan jako beneficjent nie dopełnił warunków zawartych w umowie o dofinansowanie i w innych dokumentach programowych związanych z wyborem wykonawców dostaw i usług. W obszernym uzasadnieniu decyzji zwrotowej Instytucja Zarządzająca wykazała ogólnikowość, niejednoznaczność opisu zamawianych urządzeń w tym, linii diagnostycznej, kompresora, kabiny lakierniczej i innych. Instytucja Zarządzająca wskazała, iż zgodnie z § 10 ust. 5 umowy o dofinansowanie, beneficjent był zobowiązany, w przypadku niepodlegania przepisom ustawy, Prawo zamówień publicznych lub ze względu na wartość zamówienia nieprzekraczającą kwotę obligującą go do stosowania ustawy Prawo zamówień publicznych do:

- 1) wyboru wykonawcy, w oparciu o najbardziej korzystną ekonomicznie i jakościowo ofertę ,
- 2) przestrzegania przy wyborze wykonawcy i wydatkowania przez beneficjenta środków przepisów prawa wspólnotowego i krajowego min. w zakresie przestrzegania zasad przejrzystości, jawności i ochrony uczciwej konkurencji oraz równości szans wykonawców na rynku ofert.

Instytucja Zarządzająca stwierdziła, iż pan naruszył powyższe zasady poprzez nie ujęcie w zapytaniach ofertowych właściwych parametrów zamawianych urządzeń oraz nie wskazania kryteriów wyboru ofert. Beneficjent prowadził negocjacje z wybranymi oferentami w sposób dowolny czym naruszył zasadę równości szans wykonawców na rynku ofert. Z ustaleń faktycznych Instytucji Zarządzającej wynikało także, iż ceny zakupione przez beneficjenta sprzętu zostały dwu i trzy krotnie zawyżone w stosunku do cen rynkowych, co ustalono wskutek porównania ofert i katalogów przedmiotowego sprzętu, dostępnych u jego producentów czy pośredników handlowych. Jednocześnie, beneficjent przy zakupie niektórych urządzeń odrzucił najniższe oferty cenowe, które spełniały wymogi ujęte w danym ogłoszeniu ofertowym.

Instytucja wskazała też, iż zgodnie z § 4 ust. 2 umowy o dofinansowanie beneficjent był zobowiązany *„do realizacji Projektu z należytą starannością, w szczególności ponosząc wydatki celowo, rzetelnie, racjonalnie i oszczędnie, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i procedurami w ramach Programu oraz w sposób, który zapewni prawidłową i terminową realizację Projektu oraz osiągnięcie celów (produktów i rezultatów) zakładanych we wniosku.*

Z uzasadnienia decyzji zwrotowej wynika więc, iż naruszenie warunków wynikających z umowy o dofinansowanie a nie naruszenie art. 29 ust 1 i 2 oraz 91 ust.2 pkt.1 ustawy Prawo zamówień publicznych stanowiły zatem podstawę faktyczną i prawną do wydania decyzji zwrotowej. W tym stanie rzeczy podstawą stwierdzenia nieważności decyzji zwrotowej nie może być zarzut Strony naruszenia art. 29 ust.1 i 2, 91 ust.2 pkt.1 ustawy Prawo zamówień publicznych. Ustalenia faktyczne dawały podstawę do stwierdzenia przez Instytucję Zarządzającą, iż pan jako beneficjent dopuścił się naruszenia zasad przejrzystości i jawności przy wyłanianiu wykonawców oraz wyboru ofert najkorzystniejszych co skutkowało naruszeniem warunków umowy o dofinansowanie. Umowa o dofinansowanie i inne dokumenty programowe jako wyznaczające procedury w rozumieniu art 184 u.f.p. wyznaczały podstawę prawną do orzekania o zwrocie środków na podstawie art. 207 ust.1 pkt.2 u.f.p.

3/ Instytucja Zarządzająca - wbrew zarzutom zawartym we wniosku Strony - nie naruszyła przepisów postępowania, w tym:

- art. 6, 7, 8 K.p.a. poprzez nienależyte uzasadnienie i wyjaśnienie w szczegółowy sposób faktycznych zarzutów, które dotyczyły głównie oznaczenia w sposób ogólny zakupionych towarów na fakturach, długiego okresu przechowywania zapakowanych oryginalnie zakupionych towarów, nieosiągnięcia przez beneficjenta celów promocyjnych oraz obciążenie Strony skutkami błędnej numeracji druków K.p. wystawionymi przez kontrahenta potwierdzających zapłatę,

- art. 7 i 77 § 1, 80 K.p.a. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, który został w sprawie zgromadzony, zdaniem Strony Organ błędnie ustalił, że beneficjent nie zgromadził i nie przedstawił dokumentacji dotyczącej zakupionych towarów, gdyż wyjaśnił, iż dokumentacja którą żądał Organ jest u producenta towaru w związku ze złożoną reklamacją. Na wstępie należy podnieść, iż wskazane przepisy mają charakter procesowy. Zasadniczo w odniesieniu do tego rodzaju przepisów „rażące naruszenie prawa,, stanowiące przesłankę do stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji administracyjnej ma miejsce wtedy, gdy organ w ogóle pominął prowadzenie postępowania wyjaśniającego albo też prowadził je w sposób nie pozwalający na ustalenie podstawowych kwestii stanu faktycznego w sprawie (por. wyrok NSA z dnia 6 marca 2019 II OSK 1018/17). Ponadto, przypisanie decyzji wady nieważności w przypadku naruszenia przepisów proceduralnych dopuszczalne jest wyłącznie, gdy naruszenie tych przepisów ma charakter rażący i pozostaje w związku z ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 20 marca 2019 I SA/Gl 1236/18). Takiego rodzaju naruszenia przepisów postępowania Instytucja Zarządzająca się nie dopuściła.

Strona we wniosku nie wykazała jaki wpływ na treść ostatecznej decyzji mają okoliczności związane z oznaczeniem towarów, przechowywaniem towarów, nieosiągnięciem celów promocyjnych czy błędnej numeracji druków Kp. Strona nie podała jakie fakty jej zdaniem Instytucja Zarządzająca w tym zakresie pominęła. Wszystkie te okoliczności były przedmiotem ustaleń faktycznych i podlegały ocenie Instytucji Zarządzającej. Ustalenia faktyczne zostały dokonane w oparciu o wyniki postępowania kontrolnego. W czynnościach kontrolnych Beneficjent uczestniczył. Za bezprzedmiotowe należy uznać zarzuty naruszenia art. 7 i 50 § 3 K.p.a. w zakresie sposobu przeprowadzenia czynności kontrolnych. Postępowanie kontrolne poprzedzające wydanie decyzji zwrotowej nie jest postępowaniem administracyjnym. W związku z tym w stosunku do sposobu przeprowadzenia tego postępowania nie można formułować zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego. Materiał zgromadzony w toku kontroli stanowił jeden z elementów stanu faktycznego decyzji w przedmiocie zwrotu środków dofinansowania. Instytucja Zarządzająca w uzasadnieniu decyzji zwrotowej dokonała szczegółowej analizy wyników tej kontroli i przedstawiła swoje stanowisko w sposób wyczerpujący. Instytucja Zarządzająca miała podstawy faktyczne do stwierdzenia, iż Beneficjent naruszył § 2 ust. 2, § 4 ust. 2, § 10 ust. 5 i 6, § 14 umowy o dofinansowanie nr UDA-RPSW.01.01.00-26-.....

**PROGRAM
REGIONALNY**
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

WOJEWÓDZTWO
ŚWIĘTOKRZYSKIE

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI FUNDUSZ
ROZWOJU REGIONALNEGO

Należało uwzględnić, iż na podstawie § 19 ust. 1 pkt 2 umowy o dofinansowanie, Instytucja Zarządzająca rozwiązała umowę o dofinansowanie z dniem 03.11.2014 r. Fakt rozwiązania umowy o dofinansowanie i przyczyny tego stanowiły element stanu faktycznego, który Instytucja Zarządzająca wzięła pod uwagę. Wbrew zarzutom Strony rozwiązanie umowy o dofinansowanie nie jest czynnością podlegającą przepisom kodeksu postępowania administracyjnego. Instytucja Zarządzająca nie mogła naruszyć rozwiązując umowę o dofinansowanie art. 8 K.p.a. Rozwiązanie umowy o dofinansowanie jest czynnością cywilnoprawną, rodzącą jedynie skutki cywilnoprawne w zakresie wzajemnych rozliczeń stron umowy a nie przesądza o konieczności orzekania o zwrocie środków. Strona pomija, iż podstawą do wydania decyzji zwrotowej jest przepis art 207 ust.1 pkt.2 u.f.p., który nie uzależnia wydania decyzji o zwrocie od rozwiązania umowy o dofinansowanie. Zgodnie z art. 207 ust. 1 pkt.2 u.f.p., w przypadku gdy środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich będą wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem, wykorzystane z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184, podlegają zwrotowi przez beneficjenta wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji zwrotowej.

Ocena ustalonego stanu faktycznego dokonana przez Instytucję Zarządzającą nie została dokonana z naruszeniem art. 7, 77 i 80 K.p.a. Zarzut Strony w tym zakresie zmierza w istocie do wykazania, iż ta ocena nie była prawidłowa. Naruszenie prawa przy wydaniu decyzji jest kwalifikowanym naruszeniem prawa. W orzecznictwie dominuje pogląd, że dochodzi do niego, gdy rozstrzygnięcie sprawy jest w oczywisty sposób sprzeczne z wyraźnym i niebudzącym wątpliwości przepisem (uchwała NSA z 21.04.2008 r., I OPS 2/2008). Tak więc cechą rażącego naruszenia prawa jest to, że treść decyzji pozostaje w sprzeczności z niebudzącą wątpliwości treścią przepisu przez proste ich zestawienie ze sobą (wyrok NSA z 11.08.2000 r., III SA 1935/99). Nie można zatem jako rażąco naruszającego prawo traktować rozstrzygnięcia wynikającego z oceny organu wydającego decyzję prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sprawy w sposób odmienny od oceny tego stanu przez Stronę.

W świetle powyższego brak podstaw do stwierdzenia, iż Instytucja Zarządzająca dopuściła się naruszenia wskazanych we wniosku Strony przepisów.

W świetle powyższego Zarząd Województwa Świętokrzyskiego jako Instytucja Zarządzająca na lata 2007 – 2013 orzeka jak w sentencji.

Pouczenie:

Decyzja jest nieostateczna w administracyjnym toku instancyjnym. Zgodnie z art. 207 ust. 12a ustawy o finansach publicznych. Strona może złożyć do Zarządu Województwa Świętokrzyskiego jako Instytucji Zarządzającej na lata 2007 – 2013 wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

tel.: 413421765;
fax: 413446046;
kancelaria.zarządu@sejmik.kielce.p
al. IX Wieków Kielc 3; 25-516 Kielce

**PROGRAM
REGIONALNY**
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

WOJEWÓDZTWO
ŚWIĘTOKRZYSKIE

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI FUNDUSZ
ROZWOJU REGIONALNEGO

Jeżeli Strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach skargę na decyzję w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Zarządu Województwa Świętokrzyskiego. Wpis stały wynosi 200,00 zł na podstawie § 2 ust. 5 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 nr 221 poz. 2193 z późn. zm.)

Jednocześnie, w trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona może zrzec się tego prawa. Wówczas, z dniem doręczenia organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza, iż decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu i brak jest możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

MARSZAŁEK

WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

ANDRZEJ BĘTKOWSKI

Decyzja została sporządzona w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, które otrzymują:

1. a/a,
2. Radca Prawny.....
Kancelaria Radcy Prawnego doktora nauk prawnych